Ermeni Görüntülü gizli Yahudiler; PAKRADUNİLER
pakraduniler
“Pakraduni”ler, Anadolu’nun İslamlaşması ve Türklere vatan yapılması üzerine, özellikle Ermenilerin rağbet gördüğü Selçuklu ve Osmanlı döneminde, Musevilikten Ermeniliğe geçen, 1915 olayları sonrası ve Cumhuriyet sürecinde ise Müslümanlığı seçen, ama Yahudi zihniyetini nesilden nesile gizlice sürdüren bir topluluk olmaktadır. Fanatik Ermeni karşıtlığıyla Türk ırkçılığını (Turancılığı) savunmak, her fırsatta İslam’a saldırarak, sosyalist ve Kemalist bir tavır takınmak bunların alameti farikasıdır. Ama sadece solcu değil, sağcı partilere; hatta Milli Görüş’e de sızanlar vardır. Örneğin, “Durmuş Durduyan” iken Oğuzhan Asiltürk’e dönüşen Pakradunilere rastlanmaktadır.

Asırlarca Ermeni toplumunu yöneten Yahudi asıllı ‘Pakraduniler’in hikâyesi yeni yeni günışığına çıkmaktadır.

Selanikli Sabetaycılar, İspanyol Maranolar ve İranlı Meşhedilerden sonra Ermeniler içinde de Yahudi orijinli bir unsurun 2 bin 700 yıldır varlığını sürdürdüğü anlaşılmaktadır. Pakraduniler (Bagratuni/Bagratids) adı verilen ve asırlarca Ermeni toplumunu yöneten cemaatin hikâyesi M.Ö 730 yılında başlayıp günümüze kadar uzanmaktadır. Bu iddianın sahiplerinden birisi de araştırmacı-yazar Levon Panos Dabağyan’dır. Yahudi asıllı Pakradunilerin M.S. 1045 yılına kadar Ermenileri “acımasızca” yönettiğini ifade ederek, iddialarına dayanak olarak dünyaca ünlü Yahudi tarihçilerinden Prof. Dr. Abraham Galante’yi gösteriyor. Galante, “Pakraduniler veya Bir Ermeni-Yahudi Tarikatı” adlı kitabında, “Pakraduniler, varlıklarını Juda İmparatorluğu’nun sonlarından (M.Ö. 7. yüzyıl), 20’nci yüzyıla dek sürdürmüş olan Ermeni-Yahudi karışımı bir kavimdir” saptaması yapmaktadır.

Bizans'ın kendi krallıklarına son verdiği Pakraduniler, Selçukluların hakimiyetine girdikten sonra yüzyılımıza kadar hayatiyetini cemaat içinde devam ettiriyor.

Hikâye milattan önce 730 yılında başlıyor. O tarihte, Ermeni Kralı Sannasar, Filistin'e yaptığı seferde İsrail Kralı Osee'yi öldürerek, 10 Yahudi kabilesini esir alıyor. Sonra onları Fırat'ın ötesine, Güney Ermenistan'a yerleştiriyor. M.Ö. 700'lerde, bu kez Babil Kralı Nabukadnezar, Mısır Kralı Necho ile Kudüs Kralı Yoachim'e karşı bir savaş açıyor. Söz konusu sefere, Doğu Ermenistan Kralı Hıraçya da büyük bir ordu ile katılıyor. Hıraçya'nın bu savaşta gösterdiği olağanüstü başarı, Nabukadnezar'ı fazlasıyla memnun ediyor ve esir aldığı 10 bin Yahudi'nin yarısını Kral Hıraçya'ya hediye veriyor. Bu esirler arasında İsrailoğulları'nın önemli şahsiyetlerinden Prens Şampat (Smbat/Shampat) da bulunuyor. Şampat, kısa zamanda Hıraçya'nın takdirlerine mazhar oluyor. Devlet hizmetine alınıp, önemli mevkilere yükseliyor.

Esirlikten soyluluğa: Pakraduniler (Ermeni Görüntülü gizli Yahudiler)

M.Ö. l5O'lerde soyunun Hz. Davud'a (as) dayandığını iddia eden ve adı "Pakarad Şampa" olan bir Yahudi, zamanın Ermenistan Kralı Vağarşak'a başvurarak, saray hizmetine girebilme talebinde bulunuyor. Dikkat çekme ve kendini sevdirme açısından Prens Şampat'ı dahi gölgede bıraktığı kaydedilen Pakarad Şampa, Kral Vağarşak'ın en yakın bendeleri mevkiine erişiyor. Sonunda şaşırtıcı bir şekilde, Ermeni Kralları'na taç giydirme imtiyazı ile 10 bin süvariye komuta etme hakkını elde ediyor. M.Ö. 90-36'larda Ermeni krallarından Dikran II. (Büyük Dikran) İsrailoğullarına yönelik yeni bir sefer düzenliyor.

Bu sefer sırasında esir aldığı binlerce Yahudi'yi o da ülkesine götürüyor. Esirler arasından seçtiği "Aşod" adında bir asil Yahudi'yi özel hizmetine alıyor. Bu olaylar sonucunda Ermenistan'a yerleşen ve zamanla nüfusları hızla artan esir Yahudiler, sürgün yıllarının sembol ismi Prens Şampat'ın hatırasını kendilerine rehber edinerek,

teşkilâtlanıp millî varlıklarını koruyabilme mücadelesine girişiyor. Zamanla Ermenilerin yönetimini ele geçiren Pakraduniler M.S. 1045'e kadar Ermenistan'da saltanat sürmeyi başarıyor.

26 yüzyıldır Yahudilikleri devam ediyor

"Kripto Yahudilik"konusunda uzman olan Türkiyeli Yahudi Prof. Abraham Galante, "Les Pacradounis ou Une Secte Armeno-Juive/ Pakraduniler veya Bir Ermeni-Yahudi Tarikatı / Baskı: 1933, Fransızca İst." adlı eserinde bu konuda hayli enteresan bilgiler veriyor:"Pakraduniler varlıklarını Juda İmparatorluğu'nun sonlarından (M.Ö. 7. yüzyıl), 20'inci yüzyıla kadar sürdürmüş olan Ermeni-Yahudi karışımı bir kavimdir. Eğin'de, 'Erzurum-Sivas arasında' (Malatya Balaban-Hekimhan, Erzincan Kemaliye hattında), Marmara Denizi'nin Avrupa yakasında ve İstanbul Hasköy'de yaşamış oldukları bilinen Pakraduniler, 26 yüzyıldır Yahudi yönlerini sürdürmekte gösterdikleri kararlılık nedeniyle Portekizli Marano'lar, Selanikli Dönmeler ve İranlı Meşhediler gibi Yahudi kökenli topluluklar arasında sayılabilirler."
Malatya tarafından Darende'nin Balaban kasabasına girişte ve yol üzerindeki Havra, kilise ve cami karışımı yapı incelemeye ve irdelemeye değerdir.
Dabağyan, Pakradunilerin kullandığı isimlerin Ermenilerden farklı olabildiğini söyleyerek; Ermeni tarihçi Gatoğigos Ğorenazi'den şu nakilde bulunuyor: "Simpat adını, 'Pakraduniler' oğullarına verirler. Bu isim İbranice'den geliyor ve aslı 'Şampat'tır. Ermeniler arasında asırlarca pek revaç görmüş olan 'Pakrat, Simpat, Aşot, Kakik, İsrael, Tavit' gibi isimlerin Ermeni menşe'li olmadığı bariz şekilde meydana çıkmaktadır."

Dabağyan, Bizanslı tarihçi Pavstos'un, 3. Asır'da bölgede iskân edilmiş ve kısmen Hıristiyan olmuş Yahudilerin miktarını 400 bin olarak verdiğini de kaydediyor.
Konunun uzmanı Gad Nassi: "Pakraduniler domuz eti yemezler, oysa Ermenilerde serbesttir" diyor

Sabetaycılık, Ladino ve Kripto Yahudi cemaatleri konusunda uzman isimlerden araştırmacı-yazar Dr. Gad Nassi, Pakradunilerin 20. yüzyılın ilk yarısına kadar özel gelenekleriyle Sivas/Divriği ile Erzincan/Eğin (Yeni adı Kemaliye) arasındaki bölgede varlıklarını sürdürdüklerini belirtiyor. Nassi'ye göre cemaatin yayılımı, Arapkir, Hekimhan Kapadokya ve Kilikya/Çukurova'ya kadar uzanıyor.
Nassi, Pakraduni soyundan gelenlerin fiziki görünüşlerinin Ermenilerden ayrıldıklarını, kafa yapısı olarak Yahudiler gibi Dolikosefal olduklarını kaydediyor. Bir Yahudi-Ermeni'nin evinde vefat gerçekleştiğinde, evin içini tamamen değiştirdiklerini, evde asla su kullanmadıklarını, çünkü ölüm meleğinin kılıcındaki kanı bu suyla temizlediğine inandıklarını belirtiyor. 7 gün iş yapmayıp Yahudilerde olduğu gibi yas tuttuklarını da belirtiyor. Nassi, Pakradunilerin Yahudiler gibi asla domuz eti yemediklerini, cumartesi günü çalışma yasağına riayet ettiklerini, genelde cemaat içinden evlendiklerini ve soyadlarının da Yahudi kökenlerini anlatacak şekilde verildiğini ifade ediyor. Bunun da Ermeniler arasında "Yahudiliğin bir uzantısı" olarak değerlendirildiğini söylüyor. Nassi, Pakradunilerin, siyaset, ticaret ve finans alanında çok becerikli olduklarını kaydederken, benzer bir grubun da geleneklerini koruyarak 19'uncu yüzyıla kadar Gürcistan'da Gürcüler içinde hayatiyetini devam ettirdiğini ifade ediyor.

Aleviliği istismar eden Rafizî Ermeniler kimlerden oluşuyor?

Fransız Mareşali Horace Sebastiani, Türkiye Ermenileriyle ilgili 1814 tarihli raporunda: Ermenileri normal Ermeniler ve "Rafiziyyun/Rafiziler" olarak ikiye ayırır. Dabağyan "Osmanlı İmparatorluğunda Şer Akımlar" kitabında bu raporu değerlendirirken, Fransızların Türkiye'deki etnik yapıya daha 1800'lü yılların başında bile ne kadar hâkim olduklarının anlaşıldığını ifade ederek şöyle tepki veriyor:

"Selçuklular devrinde, Alparslan'ın saflarına geçerek, Bizans'a karşı savaşan ve sonradan İslam dinini kabul eden Ermenilerin büyük bir kısmı, bilahare 'Alevi Mezhebi'ne geçmiş ve öyle kalmışlardır.

(Yaptıkları isyan ve taşkınlıkları da saf Alevi Müslümanlara mal etmeye çalışmışlardır.) Demek ki, Mareşal Horace Sebastiani, Fransa'nın Türkiye üzerinde taşıdığı gizli emellerin tahakkuk sahasına aktarılacağı zaman, Osmanlı topraklarında yaşayan bilumum unsurlardan istifade edebilmek için Anadolu topraklarında yaşayanları da iyiden iyiye tetkik etmiş veya ettirmiş!" diyor.
Ermeni asıllı Türk vatandaşı yazar Torkom İstepanyan ise Pakradunilerle ilgili şu değerlendirmede bulunuyor: "Türk-Ermeni kardeşliğinin başlangıcı 11'inci yüzyıl ortalarına dayanır. 1064'te Pakraduni Ermeni Krallığına Bizanslılar tarafından son verilince, Bizans zulmüne dayanamayan Ermeniler Türklerin himayesine sığınmışlardır. Bu devre onlar için huzurlu yıllardır. Vatanlarına sımsıkı bağlanmışlardır. Türkler tarafından bunlardan bazılarına "Paşa"lık unvanı bile takılmıştır. Böylece ilk Türk-Ermeni dostluğunun temeli atılmıştır. Bu kardeşliğin en güzel kanıtı da bugün dünyanın dört bucağına serpilmiş olan Ermeni toplumunun günümüze dek varlığını sürdüren Türkçe kökenli soyadlarıdır. Örneğin, Romanya doğumlu olduğu halde dünya Ermenilerinin Ruhani Reisi Gatogigos Vazgen I'in soyadı 'Balcıyan'dır."[1]

Ermeni isyanlarının arkasında Pakraduniler yatıyor!

Yazar Levon Panos Dabağyan, Ermeni meselesinin can damarını teşkil eden "1. Zeytun İsyanı'nın" arkasında Fransa ve Vatikan'ın bulunduğunu, isyanın düzenleyicilerinin Pakraduniler olduğunu ileri sürüyor. Dabağyan, Zeytunluların kökeniyle ilgili olarak şöyle diyor: "Ani Beldesi'nin Bizanslılara geçmesinden ve Bizanslıların Ermeni katliamından sonra, Anadolu'nun muhtelif bölgelerine dağılan 'Pakraduni Hanedanı' mensupları Haçin ve Zeytun havalisine yerleşmişlerdi. Dolayısıyla (Fransa'nın gönderdiği Katolik Ermeni) maceracı Leon, Ermenileri isyana teşvik için gerçekten en münasip bölgeleri seçmiş demekti. Zira, Pakraduni Hanedanı, zaten birtakım entrikalara müsait ve gayri Ermeni bir unsur idi" diyor.
Dabağyan 1862 ve 1895'te iki kez denenen isyanın ise Türkiye'ye sadık Gregoryan Ermenilerin destek vermemesi üzerine akamete

uğradığını kaydediyor. Pakradunilerin de hâlâ var olduğunu belirtiyor: “Hâlâ varlar tabii; ama sayıları ne kadardır ve hangi organizeler içinde yer almışlardır bilemem. Sanmıyorum. Ancak, bizde birine ‘Pakraduni!’ dedin mi, bu hakaret için kullanılırdı. Çocukken birine kızdığımızda, ‘Pakradunisin ulan sen!’ derdik. Onların ırklarından gelen bir zekâları, müztehzi bir bakışları, hesapçı, işini bilir bir yapıları vardır. Tarım ve zenaattan çok hep ticaretle, para/finans işleriyle uğraşmışlardır.”
Levon Panos Dabağyan gibi, seçkin ve seviyeli bir aydınımız olmakla beraber, T.C. Devletine ve ülkesine gönülden bağlı, hepimizin ortak üst kimliği olan Türk kavramına sahip ve saygılı bir Ermeni vatandaşımızın bu gerçekleri samimiyetle açıklaması ayrı bir önem kazanmaktadır.

PAKRADUNILER HANEDANI VE ERMENİLER

“Selçuklular ve Öncesi Devirleri” (859-1045)

Tarihi kaynaklarda ve tarihi yeni kitaplarda, “Ermeniler ve Ermenistan” konusuna temas eden bölümlere dikkatle bakılarak olursa, şu garip durumla karşı karşıya gelinir. Şöyle ki; hayırlı işler yapmış olan Ermeni büyükleri kötülenir ve bilhassa “Türklere ihanet etmiş” olanlar ise, “doğrudan Ermeni gösterilir.” Bu durum ise Ermeni kavmini Türklere karşı ve düşman oldukları intibaını uyandıran bir taktiktir!.

Gerçi böylesi icraatların gerçek çehresini açıklığa kavuşturan, “siyaset dışı” tarihi kaynak ve eserler mevcuttur. Ancak, ne yazık ki böylesi tarafsız eserler maalesef pek az olduğundan gözlerden uzak kalmaktadır.

Biz, yukarıda kayda geçtiğimiz bu garabetli işe Türk-Ermeni münasebetlerini ilelebet bozuk tutmak isteyen bir takım “gizli ellerin karıştığı” ve tarihi tahrif yolu ile, sinsi maksatlar güttükleri inancıyla bakmaktayız.

Meselâ; Kars-Ermeni kralı Kakik II'nin, Sultan Alp-Arslan'ın samimiyetini istismar etmesi vakası, doğrudan; "Ermeni samimiyetsizliği, Ermeni ihaneti" olarak birçok tarihi kaynak ve eserlerde geçmektedir. Peki bu doğru mudur? Hemen cevaplayalım: Hayır, doğru değildir! Tam aksi; "Tarihi bir yanlış veya tahrifattır."

Zira Kakik II'nin saltanat sürdüğü dönem olan (1042-1045) tarihleri arası, "Doğu-Ermenistan"ın külliyen "PAKRADUNİLER HANEDANI HAKİMİYETİ"nde olduğu tarihi kaynaklarca sabittir.

Kral Kakik II ise; tam iki asır Ermenistan'a hükümran olan ve aslen Ermeni asıllı olmayan, Pakraduniler Hanedanının son hükümdarı idi.

Ancak buna rağmen, daha sonraları çok ağır bir hata işlemiş olduğunu anlayarak, Sultan Alp-Arslan'dan af dilemiş ve Yüce Türk Hakanı onun özrünü kabul ederek, kendi saflarına davet etmiş ve fakat, ardarda meydana gelen aksilikler, Kral Kakik II'nin yüce hükümdarın yanına varabilmesini önlemiştir ve öyle sanıyoruz ki, şayet varabilseydi, Ermeni kavmi günümüzdeki hazin durumda olmayacaktı!.

O asırların Ermenilerine gelince, bu bahtsız kavim kendi ülkesi içinde olduğu halde: yabancı bir kavmin boyunduruğu altında inim inim inleyip durmuştur. Bir başka ifadeyle kendi hayatları, kendi yaşantıları hususunda tek bir söz dahi söylemeye hakları yoktu. Yani açıkçası kendi ülkelerinde, bir başka kavmin esareti altındaydılar.
O halde bu tarihi yanılgıyı veya bilhassa tahrif kanalı ile gerçeklerin bilinmemesini sağlayanların, iğrenç tahrifatlarını meydana çıkartmak ve tarihi belgelerle gerçekleri ispat etmek, Türk-Ermeni münasebetlerinin düzeltilebilmesi açısından, bizlerin attığı ilk adım olmuştur, diyebiliriz. Çünkü, Sultan Alp-Arslan ve Kral Kakik II vakası; Türk ve Ermeni münasebetleri bahsinde hiç de kulak arkası edilecek bir vaka değildir. Çünkü, günümüzdeki bağımsız Ermenistan başta olmak üzere, batı ülkelerinde emperyalist devletlerin ücretli maşası Ermeni bozuntuları da dahil. Ermeni milleti bir bütün olarak varlığını

külliyen; “Selçuklu, Osmanlı Devletleri ve dolayısıyla da, yüce Türk milletine medyundur.” Bunun aksini iddia edenler ya cahil veya hamaset duygularıyla körelmiş basiretsiz nankörlerdir. Çünkü, tarih hemen her meselenin doğrusunu gösteren en değerli anahtardır. Bu anahtarı dürüst kullanan, hakikatlerin nurlu ışığını rahatlıkla görebilir!.

“Pakraduniler’in Ermeni soyundan gelmedikleri bahsine temas etmeden, şu noktayı bilhassa belirtmek isterim ki; “Pakraduniler’in menşeine temas ederken, hiçbir surette; “ırkçı bir tutum neticesi, fanatik düşüncelere saplanmış değilim.” Irki mevhumlar üzerinde durmamın yegâne sebebi; tarihi vakaları tüm yönleriyle meydana çıkarıp, değerli okuyucularım ile tarih meraklılarına, Ermeniler konusunda en sağlam kayıtları sunabilmektir. Kaldı ki, tarihi mevzularda, vakaları gün ışığına kavuşturabilme uğraşında daha başka bir sistemin var olduğu asla söylenemez. Çünkü, öyle bir sistem mevcut değildir. Dahası tarih bir hadiseyi gün ışığına çıkartıp, aydınlığa kavuşturabilme çalışmalarında; herhangi bir kavmin gocunabileceği düşüncesiyle hareket edilecek olursa, ortaya kupkuru bir yazı kalabalığı çıkmış olur, böylece onca emek verilmiş bir eser, sırf bu sebepten dolayı, hakiki özelliğini yitirmiş olur.

Dolayısıyla “Türk, Ermeni, Yunan, Rum, Süryani ve Musevi’ler başta olmak üzere hemen hiçbir milletin mensubu; eserimizde yer alan vakalar içinde, kavimleriyle alâkalı menfi pasajlara rastladığı zaman asla gocunmamalıdır. Dahası bu kitapta ana temayı temsil eden konu her şeyden evvel yüce Türk millet ve devletinin millî menfaatleri başta olmak üzere; süper devletler tarafından günümüzde dahi adeta bir kobay gibi kullanılan, Ermeni milletinin istikbali mevzubahistir. Buna rağmen kitapta yer alan vakalar içinde geçen her kavmin millî haysiyeti özellikle düşünülmüş ve doğrudan şahısların icraatları üzerinde durulmuştur. Yer yer rastlanacak olan menfi değerlendirmeler ise bizim yorumlarımızın dışında kalmaktadır. Zira, bizzat o çağlarda yaşamış ve vakaları bizzat görebilmiş tarihçilere aittir ki; bu durum karşısında hemen herkesin şapkasını çıkarması

lâzımdır!. Dahası; “Rüzgâr ekenlerin, fırtına biçmekten gayrı hiçbir çareleri olmadığını” peşinen kabullenmek elzemdir. Çünkü, kaçınılmaz bir gerçektir!.

Hele hele FRANSIZLAR, İNGİLİZLER, RUSLAR ve AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ, bu hususta hiç mi hiç alınmasınlar. Zira; bir buçuk milyon Ermeni’nin Türkler tarafından kesilmiş olduğu iddiasını; yıllar yılı çeşitli entrika ve propagandalarla Ermenilerin kafalarına sokan ve bu uğursuz propagandayı hâlâ sürdüren bizzat kendileridir. Dahası Ermeni-komite artıklarının meydana getirdikleri, acımasız cinayet şebekelerini; madden ve manen besleyen ve de ülkelerinde barındıranlar yine kendileri olmuş ve olmaktadır!.
Bu konuda son bir hususa daha temas etmek isterim ki, gerçekten bu babda pek üzgünüm. Daha doğrusu, “Türk-Ermeni cemaati olarak” son derece üzgünüz. Durum aynen şudur:

Yıllar yılı gizli gizli Ermeni cemaati aleyhinde bulunan ve bilhassa bazı Bab-ı Ali gazetelerince Türk-Ermenisini de rahatsız eden yalan yanlış beyanlarla, Türk-Ermenileri aleyhinde bir cereyan meydana getirmeye çalışan ve bizler gibi dinen azınlık bir kavim, bu durumu günümüzde daha da hızlandırmış ve bizleri kötüleyebilmek için her ne melânetlik var ise sergilemektedir!.
Bu entrikacı kavmin asıl hedefi ise Türkiye’de bir tek Ermeni’nin kalmamasına dayanmaktadır. Bunu istemesinin hem de pek derin bir arzu ile istemesinin yegâne sebebi ise “Ermenilerin gitmesinden sonra, ülke ticaretini külliyen ele geçirebilmesi gayesine” dayanmaktadır!.

Bunda muvaffak olabilirler mi, olamazlar mı orasını bilemem ama yazar Ali ULUSAL Beyin şu değerli uyarısı, bu doymaz kavme, herhalde bir nebze olsun nasihat yerine geçer diye düşünmemekte, doğrudan niyaz etmekteyim.
“Herkesin bir hesabı varsa, Allah’ın ayrı bir hesabı vardır.”

PAKRADUNILER’İN MENŞEİ VE SAHNEYE ÇIKIŞLARI

M.Ö. 730 tarihinde Kral Sannasar, Beni İsrail'e yaptığı seferde; Beni İsrail Kralı Osee'yi öldürerek, Samarie'de taş üstünde taş bırakmamış ve "10 Musevi kabilesi'ni esir alarak, Fırat'ın ötesine, Güney-Ermenistan'a yerleştirmişti ve bu bir başlangıçtı.
Yine M.Ö. 700'lerde Kral Nabukadnezar; Mısır Kralı Necho ve Kudüs Kralı Yoachim'e karşı bir sefer açmış ve bu sefere, Doğu-Ermenistan Kralı Hıraçya da büyük bir ordu ile iştirak etmişti.

Hıraçya'nın bu savaşta gösterdiği olağanüstü dövüş gücü, sadakat ve kahramanca saldırıları, Kral Nabukadnezar'ın pek hoşuna gitmiş ve Kral Hıraçya'yı takdirle, esir almış olduğu 10.000 Musevi'nin yarısını ona hediye etmişti ve bu esirlerin arasında ilerde Ermenileri külliyen hâkimiyetleri altına alacak olan bir esrarengiz kavmin ünlü prenslerinden Şampat da bulunuyordu. Zeki ve becerikli olan bu Prens, zamanla Kral Hıraçya'nın sevgi ve takdirini kazanarak, "Devlet Hizmeti'ne alınarak önemli mevkilere yükseltildi ki, bu durum bizzat bir Ermeni Kral tarafından, bilemeden kendi milletine yaptığı bir yanlışın doğrudan kendisi idi!..
Daha sonra M.Ö. 150-128'lerde; aile menşeinin Hz. Davud Peygambere dayandığını iddia eden ve adı PAKARAD ŞAMPA olan bir Yahudi, Ermeni Kralı Vağarşak'a müracaat ile, saray hizmetine girebilme dileği ile bin bir dil dökerek, kabul edilmesi için adeta yalvardı…

Bu garip ve son derece esrarengiz yabancının nasıl birisi olduğunu ve söylediği gibi gerçekten hayli maharetli olup olmadığını merak eden Kral Vağarşak, Kral Hıraçya'ya hizmet veren Prens Şampat'ın, kralı son derece memnun kılmış olduğunu da dikkate alıp, bu yabancıya bir şans tanımayı uygun bulmuştu. Zira, kendisine müracaat eden yabancı da aynı ırka yani diğerinin ırkına mensuptu. Dolayısıyla bu esrarengiz Prens, Pakarad Şampa da böylece hizmete alınmış oldu. Ne var ki, bu yabancı Prens, diğer ırkdaşından daha atak ve daha cüretkârdı. Nitekim, devlet hizmetindeki üstün başarıları o derece fayda temin etmişti ki, Kral Vağarşak bu Yahudi Prensini kendi

gözdeleri arasına kattı ve böylece Pakarad Şampa Ermeni Krallarına taç giydirme imtiyazı ile “10.000 Süvariye” komuta etmek hakkını elde etmişti.[2]

Bütün bu hadiselerin zuhur ettiği dönem içinde Kral Vağarşak, yeni bir Mabet inşa ettirmiş ve Mabedin iç dizaynı çalışmalarında duvar süslemelerinde “Güneş, Ay ve atalarının tasvirleriyle” bazı konularla alakalı motifler işletmişti ve inşası iç tezyinatla birlikte tamamlandıktan sonra, Mabedin açılışı göz kamaştırıcı bir muhteşemlik içinde icra edildiğinde, Mabede gelen Kral Vağarşak, sevinç ve gururla ilerlerken, önünde yürüyen merasim kıtası, son derece nefis bir sanat eseri olan “altın bir kartal” taşımaktaydı ki, bu adet ananevi idi. Ermeni krallarının önünde muhakkak altından imal edilmiş bir kartal taşınırdı.

Muhteşem bir merasimle Mabede giren Kral Vağarşak, Pakarad Şampa’ya; “Kendisi ile birlikte tanrılarına ibadet etmesini teklif etti.”Ne var ki, Pakarad bu isteği kesinlikle reddedince, Kral Vağarşak bu bendesini daha ziyade sevdi. Zira, karşısındaki bir kral dahi olsa, dininden dönmeyi kabul etmemişti. Bu onun son derece dürüst olduğunu tekrar tekrar ispat etmekteydi. Dolayısıyla O’nu affetti. Ancak, bu durum zaman içinde bir başka boyuta dönüşünce, karşılıklı saygının yerini sinsi bir düşmanlık almıştı. Şöyle ki, Kral Vağarşak’ın mahdunu, Arsak I, babası ile aynı düşünceye sahip değildi ve bu esrarengiz Yahudi’den hiç mi hiç hoşlanmıyordu. Dahası, onu gördüğü zaman, manasını bir türlü kavrayamadığı garip bir sıkıcı his bütün benliğini kaplamaktaydı!.

Böylesi karmaşık hisler içinde bocalayan Arsak I, mezkûr Pakraduni’nin mahdunlarına aynı teklifi tekrarladı ve kendi inandığı tanrılara tapınmalarını emretti. Ancak, Pakarad’ın mahdunları emri şiddetle reddettiler. Bunun üzerine gazaba gelen Kral Arsak I, gözlerinde şimşekler çakarak, kızgınlık içinde şunları söyledi, daha doğrusu adeta haykırdı:

– Güneş ve Ay Tanrılarına tapınmayanlar dinsizdir ve ölümü hak etmişler demektir! diyerek her iki Musevi gencin başlarını vurdurdu. (M.Ö. 128-115)
Kral Arsak I'den sonra ise aynı şiddeti gösteren, ünlü Ermeni Krallarından, Dikran II (Büyük Dikran diye bilinir), İsrail'e yeni bir sefer hazırladı ve bu sefer esnasında (M.Ö. 90-36) aynen Kral Hıraçya gibi, binlerce Musevi'yi tutsak alarak ülkesine götürdü ki, ülkesine döndüğü zaman atının iki tarafında yürüyen Musevi Prensleri, onun muzaffer dönüşünü müjdeleyen birer belge nişanesini temsil etmekteydiler. Bunların içinden seçtiklerini kendi hizmetine alan Kral Dikran II hizmetinde bulunan Aşod adındaki Musevi'ye:

– Şahsın ve soydaşların, benim milletimin inandıkları tanrılara inanıp, tapınacaklar. Emrim derakap uygulanacak! dedi. Ne var ki, Aşod da diğerleri gibi, dinini değiştirmeyi kabul etmedi ve kesinlikle reddetti. Bunun üzerine gazaba gelen Büyük Dikran; Aşod'un dilini kestirdi ve ülkesinde bulunan bütün Musevileri, kendi adına inşa ettirmeye başlattığı, "DİKRANAKERD" – "DİYARBAKIR SURLARI" inşaatında çalıştırmaya karar verdi ki; mevzubahis surların ve şehrin inşasında, Kapadokya seferinden getirmiş olduğu 300.000 esir çalıştırılmaktaydı.

Tutsak Museviler Teşkilatlanıyor

Ancak, o asırlarda belki geçerli olan ve fakat tamamen vahşeti temsil eden bu trajik vakalar, Musevileri bir yerde aralarında birleşmeye doğru gitmiş ve böylece teşkilâtlanmaya başlamışlardı… Hani hakları da yok değildi. Bu diyarlara gönül azalarıyla gelmemiş, tutsak olarak getirilmişlerdi. Dolayısıyla, yurtlarından edildikleri yetmezmiş gibi, bir de "sadece kendilerine özgü, müstakil dinlerinden de olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmaktaydılar!.. Böylece her birisi, yekdiğerine tam bir içtenlikle sarılarak; İsrail Prensi Şampad'ın hatırasını kendilerine başlıca rehber edindiler ve Pakarad Şampad'ın liderliğinde, gizlice teşkilâtlanmaya başladılar. Teşkilâtlandıktan sonra, kin ve intikam hırsı içinde öylesine zekice bir plân hazırladılar

ki, plânın mükemmelliği karşısında kendileri dahi adeta şaşkına dönmüşlerdi!.

Plâna göre, kademe kademe ilerleyerek, Ermenistan Sarayını külliyen ele geçirecek ve böylece devletin kilit noktalarına erişerek, ülkeyi tamamen hâkimiyetleri altına alacaklardı.

Ermenilere gelince, onlar bu durumun hiç mi hiç farkında değildi ve son derece temkinli hareket eden Musevilerin hizmetlerinden son derece memnundular. Ancak, bu memnuniyetleri ve Musevilere karşı umursamaz bir tavır almaları, daha sonraki yıllarda Ermenilere pek pahalıya mal olacak ve Ermenistan'ı külliyen ele geçiren Museviler; tamamı tamamına "İki Asır", Ermeni milletine adeta kan kusturacak ve de Ermenistan'ın sükutuna kadar, Ermenilere; kendi vatanlarında tutsak hayatı yaşatacaklardı…

Pakraduniler'in Hakimiyete Geçiş Devri Başlıyor (M.S. 859-885)
Kral Vağarşak döneminde başlayarak, sistemli şekilde ve hiç mi hiç sezdirmeden, tüm tasavvurların fevkinde servet edinip, ülkenin "iktisadiyatına" tesir edebilecek seviyeye yükselen Museviler, yine kendilerine has bir sabırla hemen her engeli bertaraf ederek, zamanla elde ettikleri muazzam servet sayesinde "ARARAT'-TAYK VİLAYETLERİ'nin yarısından fazlasını satın almışlardı. Mesela Durperan'da, yüksek Ermenistan'da ve Gugark'ta gayet muazzam ve şaşaalı mülkleri bulunuyordu. Sekizinci asırda ise, Pakraduni zürriyetinin emlâkine: "Bâyezid, Bagaran, Muş, Kulb, Kars, Shirakavan, Ani, ispir, Ahısha, Artvin ve Ardahan şehirleri" de ilave edilmişti.[3]

(M.S. 637 tarihinden itibaren "Arap hâkimiyetine" giren Ermenistan, o tarihlerde tam bir kargaşalık ve anarşi içindeydi. Gerçi hakiki Ermeni halkı henüz çoğunluktaydı ama, Ermenistan'da gerçek mânâda söz sahibi olanlar "PAKRADUNİLER" yani, "Musevi dönmeleri" idi. Velhasıl, Ermeni milleti çoktan hükümranlığını yitirmiş; fukaralık ve sefalet içinde kıvranarak, kendi ülkelerinde adeta tutsak hayatı yaşamaktaydılar. Bir başka ifadeyle de; "Doğu-Ermenistan,

Ermenistan olmaktan çoktan çıkmış; “Yahudistan” şekli almıştı!.. İşin en enteresan ve hazin tarafı da, Ermenilerin bu durumun farkında olmayışlarıydı ve acı gerçeği öğrendikleri zaman ise, iş işten çoktan geçmiş olacaktı…

Böylesi bir garip şerait içinde Araplarla anlaşan Pakraduniler, Araplara ağır vergiler vermeyi kabullendiler. Zira, nasıl olsa bu ağır vergileri kendi keselerinden ödemeyip, sahipsiz halkın sırtından elde edeceklerdi. Yani bu ağır yükün altına giren, doğrudan doğruya “Turan-Ermenileri” olacaktı.. Nitekim bin bir yokluk içinde kıvrım kıvrım kıvranan bu zavallı ahaliye; “Pakraduniler ve Araplar” adeta kan kusturacaklardı…

Vergileri toplama görevi Araplar tarafından, “Aşod Pakraduni’ye verildi ve “Prensler Prensi” unvanı ile Ermenistan’a vali tayin edilen Aşod Pakraduni, bu görevinde beklendiğinden ziyade başarılı oldu ve böylece; değil vergi ödemek, yiyecek ekmeğini zor temin edebilen Ermeniler’in, ellerinde, avuçlarında her ne var ise alındı, daha doğrusu cebren gasp edildi…[4]

~~Yazar Nejat HAKKUL~~

[1] (Sorun olan Ermeniler / Suat Akgül, Ali Güler, Türkar Yay. İst. 2003. s: 402)

[2] Ermeni kaynakları, Pakraduniler soyundan, daha doğrusu liderleri olan Prens Şabad ve Pakarad Şampa’nın Ermeni Krallarına son derece hizmet vermiş olduklarını, adeta söz birliği etmişçesine, sonsuz methiyelerle bezenmiş kayıtlar düşmüşlerdir.

Lâkin ne gibi meselelerde, nasıl hizmetleri geçmiş ise, sarih şekilde meydana koyan herhangi bir kayda rastlamadık!. Dolayısıyla, bu hususun ayrıca tetkiki elzemdir inancındayız!.

Bizans tarihçisi, Pavstos bu konuda III’ncü asırda Ermenistan’da iskân etmiş ve kısmen Hıristiyan olmuş Musevilerin miktarı, “400.000 nüfusu” bulmuştu kaydını geçmektedir.

Büyük Ermeni tarihçisi ve din adamı, ünlü “MOLSES GATOGİGOS GORENAZİ’nin bu konudaki kaydı da son derece önemlidir ve şu kayıt

geçmiştir: -S1MPAD adını, PAKRADUNİLER mahdunlarına verirler. Bilesiniz ki, isim İbranice'den geliyor ve aslı "ŞAMPAD"dır.
Kars, Ani ve Gürcistan'da PAKRADUNİLER zürriyetinden krallar çıkmıştır. Bu vaziyete göre Ermeniler arasında asırlar boyu pek revaç görmüş olan: "PAKRAD, SIMPAT, AŞOD ve MOLSES" vs. gibi isimlerin tamamı, Pakraduniler'den, Ermenilere geçmiş ve aslen Ermeni kökenli isimler olmadığı bariz olarak görülmektedir.
[3] Bu hususta daha geniş bilgi için bakınız: "ŞAHNAZARYAN-ERMENİ TARİHİ", Baskı: Paris-Fransa. Baskı tarihi: 1859, sayfa: 32, "Ermenice"
[4] (Emperyalistlerin Kıskacında ermeni Tehciri, IQ Kültür Sanat yy., 1. Bas. Nisan 2007 İST.)